Met welke kennis over preventie starten HAIO's aan hun vervolgopleiding huisartsgeneeskunde? Meer specifiek: Wat zijn de hedendaagse richtlijnen omtrent het onderwijsaanbod over preventie in de basisopleiding geneeskunde?

Haio: Sonneville Emma , U.G.
Promotor: Heytens Stefan , U.G.
Praktijkopleider: Coenegrachts Agnes , HILGERT Tim , HUBLOUE Ives

Context: Preventieve geneeskunde is een essentieel onderdeel van de gezondheidszorg maar is momenteel onvoldoende genuanceerd geïntegreerd in de opleiding tot basisarts. Dit leidt tot lacunes in de competenties van artsen met betrekking tot preventie in de klinische praktijk. Het ontbreken van een uniform en gestructureerd competentiekader bemoeilijkt bovendien een consistente implementatie binnen het curriculum van de opleiding tot basisarts. Deze studie heeft als doel de bestaande literatuur over wat gekend moet zijn omtrent preventie binnen de opleiding tot basisarts te analyseren en een basis te leggen voor een uniform competentiekader hieromtrent. Aangezien het noodzakelijk is curriculumontwikkeling systematisch te benaderen, wordt dit onderzoek afgetoetst aan Kern’s framework.

Onderzoeksvraag: Wat moeten studenten geneeskunde in hun opleiding tot basisarts leren over preventie? Een systematisch literatuuronderzoek naar aanbevelingen en competentie-frameworks.

Methode: Er werd een systematisch literatuuronderzoek uitgevoerd in PubMed, aangevuld met relevante publicaties aangereikt door experten. Artikels gepubliceerd na 2000, gericht op preventie, geschikt voor curriculumvorming en toepasbaar op basisartsen, werden geïncludeerd. Na een selectieproces op basis van titel, abstract en volledige tekst werden 13 publicaties weerhouden. De competenties werden geëxtraheerd, thematisch geanalyseerd en geclassificeerd volgens inhoud en er werd, zo mogelijk, een kennisniveau volgende de Taxonomie van Bloom aan toegekend.

Resultaten: De analyse resulteerde in een competentiekader opgebouwd uit drie hoofdcategorieën: kennis, vaardigheden en integratie, elk met hun eigen subcategorieën. Binnen deze subcategorieën werden meerdere competenties geïdentificeerd. Er werd echter een aanzienlijk verschil vastgesteld tussen de geïncludeerde studies, zowel op vlak van detailniveau van de competenties als op vlak van de situering binnen Kern’s framework. Daarnaast ontbrak vaak een duidelijke formulering van een kennisniveau.

Conclusie: Deze studie biedt een overzicht van de in de literatuur beschreven competentiekaders. Het opgestelde competentiekader als resultaat vormt een eerste aanzet maar verdere validatie en afstemming met het onderwijs in de praktijk zijn noodzakelijk ter ontwikkeling van een uniform competentieraamwerk. Toekomstig onderzoek dient zich te richten op het ontwikkelen van een gevalideerd en toepasbaar kader dat aansluit bij de noden van de opleiding tot basisarts.